

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea Legii nr. 56/2012 privind organizarea și funcționarea
Academiei de Științe Militare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 56/2012 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 26 martie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Titlul legii se modifică și va avea următorul cuprins:**

„L E G E

**privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe
ale Securității Naționale”**

2. **La articolul 1, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) Se înființează Academia de Științe ale Securității Naționale, denumită în continuare ASSN, ca for național de consacrare științifică ce reunește personalități științifice reprezentative din domeniul de apărare, ordine publică și siguranță națională, aflată în coordonarea științifică a Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații.

(2) ASSN este instituție publică de interes național, cu personalitate juridică, și reprezintă în justiție interesele proprii. ASSN poate fi reprezentată în justiție și de organele de

specialitate ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații, după caz.”

3. **La articolul 10, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(4) Indemnizațiile prevăzute la alin. (1) și (2) se asigură din sume alocate de la bugetul de stat, conform legilor bugetare anuale.”

4. **La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Președintele ASSN reprezintă Academia în relațiile cu terții și este ordonator principal de credite.”

Art. II. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Educației și Cercetării Științifice să efectueze modificările ce se impun în Legea bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014, ca urmare a modificărilor aduse prin prezenta lege.

Art. III. — În tot cuprinsul Legii nr. 56/2012 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Militare, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „Academia de Științe Militare” se înlocuiește cu sintagma „Academia de Științe ale Securității Naționale”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 10 iunie 2015.

Nr. 140.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru modificarea
Legii nr. 56/2012 privind organizarea și funcționarea
Academiei de Științe Militare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 56/2012 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Militare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 iunie 2015.

Nr. 524.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 13 mai 2015, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 134, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Termenul fixat de Biroul permanent pentru întocmirea raportului comun de către comisiile prevăzute la alin. (1) nu va putea fi mai mare de 15 zile. Raportul comisiilor se înscrie cu prioritate în ordinea de zi și se dezbate conform prevederilor art. 100—112. Cu prilejul reexaminării, Camera Deputaților va efectua corelările tehnico-legislative necesare. După adoptarea legii în ansamblul ei, aceasta se trimite Senatului, dacă acesta este Cameră decizională, sau președintelui României, în cazul în care Camera Deputaților este cameră decizională”.

2. **La articolul 136 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:**

„(2) În cazul în care Camera Deputaților este cameră decizională, comisiile sesizate în fond de Biroul permanent vor întocmi raportul privind textele revizuite înaintate de Senat, luând în considerare amendamentele formulate de deputați. Inițiativa legislativă se adoptă cu majoritatea cerută de caracterul actului normativ și se transmite Președintelui României în vederea promulgării.”

3. **Articolul 137 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 137. — (1) Reexaminarea legii de către Camera Deputaților, în urma cererii făcute de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituția României, republicată, va avea loc în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. Reexaminarea legii se efectuează mai întâi de Camera Deputaților dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

(2) Cererea Președintelui României privind reexaminarea unei legi este de competența comisiei permanente care a fost sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă. Deputații pot depune propuneri de texte care au legătură cu problemele sesizate de președintele

României în cererea de reexaminare, în termenul prevăzut de Biroul permanent pentru depunerea amendamentelor.

(3) Raportul comisiei cu privire la cererea de reexaminare va face referire la toate solicitările formulate de președintele României și va propune acceptarea sau respingerea cererii de reexaminare. În cazul în care solicitările din cererea de reexaminare sunt acceptate, în parte sau în totalitate, comisia va formula textele corespunzătoare și raportul va cuprinde toate amendamentele admise și respinse, depuse de deputați. Textele propuse trebuie să aibă legătură cu solicitările din cererea de reexaminare și să asigure recorelarea dispozițiilor legii. Dacă raportul este de respingere, el nu va mai cuprinde amendamentele depuse.

(4) Raportul comisiei se supune dezbaterii Camerei Deputaților după regulile procedurii legislative, iar în ședința dedicată votului final se votează legea în ansamblul ei.

(5) În cazul în care niciun text propus prin raportul comisiei nu este adoptat de Cameră sau în cazul în care, în ședința de vot final, legea cuprinzând textele reexamineate nu este adoptată, se va supune votului legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României.

(6) În cazul în care comisia a înaintat un raport de respingere a cererii de reexaminare, după dezbaterii acestui raport, propunerea se supune votului în ședința de vot final. Dacă propunerea de respingere a cererii de reexaminare este adoptată, se supune votului final legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României. În cazul în care propunerea de respingere a cererii de reexaminare nu întrunește numărul de voturi necesar adoptării, raportul se restituie comisiei în vederea întocmirii unui nou raport, avându-se în vedere încadrarea în termenul prevăzut la alin. (1).”

Art. II. — Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 13 mai 2015, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această hotărâre a fost adoptată în ședința Camerei Deputaților din data de 10 iunie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 10 iunie 2015.

Nr. 55.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 219**

din 2 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Gheorghiza Prunișoară în Dosarul nr. 3.614/104/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 971D/2014.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, personal și asistat de avocat Manuela Gornoviceanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Olt a depus un punct de vedere prin care solicită judecarea în lipsă și respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.226D/2014, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de Florin Alexandru Anton în Dosarul nr. 4.453/104/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, personal și asistat de avocat Manuela Gornoviceanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 971D/2014 și nr. 1.226D/2014.

7. Reprezentantul autorilor excepției și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1226D/2014 la Dosarul nr. 971D/2014, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, consideră, în esență, că dispozițiile de lege criticate nu au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la

art. 21 și art. 53 din Constituție. Susține că o situație similară a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate în anul 1996, când a fost luată în discuție măsura administrativă a interzicerii dreptului la liberă circulație și sancțiunea opera în temeiul legii, fără intervenția unei instanțe și fără posibilitatea de apreciere a condițiilor concrete care ar putea constitui argumente în legătură cu necesitatea și proporționalitatea măsurii. Astfel, prin Decizia nr. 71 din 23 mai 1996, Curtea a declarat neconstituțional textul respectiv în măsura în care retragerea sau refuzul eliberării pașaportului nu constituie consecința unei măsuri preventive sau de eliberare condiționată dispusă de un magistrat. Apreciază că în prezenta cauză este aceeași situație, referitor la suspendarea de drept a raportului de serviciu. Susține că, pentru a fi constituțională măsura suspendării raportului de serviciu al funcționarului public la trimiterea în judecată, nu este suficient să fie prevăzută de lege. Prin urmare, toate argumentele reținute de Curte în Decizia nr. 71 din 23 mai 1996 sunt valabile și în situația suspendării raportului de serviciu al funcționarului public. În final, consideră că măsura suspendării raportului de serviciu este o măsură preventivă care nu este cenzurată de către un magistrat.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât, prin interpretarea sistematică a normelor criticate, sensul art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999, care atrage cazurile de suspendare de drept a raporturilor de serviciu, cuprinde o enumerare limitativă a acestor cauze prin identificarea infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, precum și denumirea generică de infracțiuni săvârșite cu intenție care ar conduce la incompatibilitatea cu exercitarea funcției publice. Pe acest palier al tezei finale intervine o funcție de apreciere a judecătorului și care în raport de actele din dosar și motivele din decizia de suspendare, în paralel cu rechizitoriul de trimitere în judecată, are o putere de apreciere și examinează legalitatea deciziei de suspendare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

11. Prin încheierile din 25 septembrie 2014 și 11 noiembrie 2014, pronunțate în dosarele nr. 3.614/104/2013 și nr. 4.453/104/2013, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția a fost ridicată de Gheorghiza Prunișoară și Florin Alexandru Anton în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor declarate de aceștia împotriva sentințelor prin care a fost respinsă acțiunea în anulare a actului administrativ emis de angajator de constatare a suspendării de drept a raporturilor de serviciu dintre acesta și autorii excepției.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate aduc atingere dreptului la muncă și protecției sociale, deoarece pe perioada suspendării raportului de serviciu funcționarul public

nu poate presta o muncă și nu poate fi remunerat. Astfel, consideră că sunt încălcate prevederile constituționale ce garantează dreptul la muncă, protecția socială și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, câtă vreme simpla trimitere în judecată într-o cauză penală, chiar și în lipsa unei măsuri preventive, conduce la imposibilitatea exercitării dreptului la muncă, suspendarea plății oricăror venituri, cu consecința suspendării plăților privind asigurările sociale și cele de sănătate.

13. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Apreciază că nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

14. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul nr. 971D/2014, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și arată, în esență, că dispozițiile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 sunt constituționale.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, punctul de vedere depus la dosar de partea Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Olt, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (2): „În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.”;

— Art. 94 alin. 1) lit. m): „Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: [...] m) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h);”.

19. Dispozițiile art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999, la care fac trimitere prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, prevăd că poate ocupa o funcție publică persoana care nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, infracțiuni de corupție și de serviciu, infracțiuni care împiedică îndeplinirea justiției, infracțiuni de fals ori a unei infracțiuni săvârșite cu intenție care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice.

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 — *Munca și protecția socială a muncii*, art. 47 — *Nivelul de trai* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală ca cele invocate în prezenta cauză și prin prisma unor critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 539 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 2 iunie 2010, Decizia nr. 539 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, sau Decizia nr. 1.006 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2013.

22. În jurisprudența sa anterior menționată, Curtea Constituțională a reținut, în esență, că sancțiunea administrativă a suspendării raportului de serviciu al funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea sa în judecată pentru anumite infracțiuni, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public.

23. Cu privire la critica raportată la prevederile art. 41 din Constituție privind dreptul la muncă, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată, întrucât, pe de-o parte, măsura suspendării este temporară, iar pe de altă parte, este justificată de trimiterea în judecată a funcționarului public pentru săvârșirea unor infracțiuni de o gravitate deosebită.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Totodată, Curtea a constatat că textele de lege criticate nu aduc atingere nici prevederilor art. 47 din Constituție privind nivelul de trai, deoarece, potrivit art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

26. De altfel, Curtea reține că, referitor la suspendarea din funcție a funcționarilor publici ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea anumitor infracțiuni, s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Decizia de inadmisibilitate din 22 noiembrie 2011, pronunțată în Cauza *Teșhanciu împotriva României*, prin care a observat că autoritatea publică ce dispune măsura suspendării din funcție nu pretinde că reclamantul a comis vreun act ilegal și nimic din decizia sa nu indică vreo apreciere sau antepronunțare a vinovăției reclamantului cu privire la acuzațiile penale aduse împotriva acestuia. Într-adevăr, suspendarea sa este obligatorie și automată potrivit Legii nr. 188/1999, însă nimic din această lege nu arată că scopul măsurii atacate de suspendare este punitiv, ci mai degrabă de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public prin suspendarea din funcție a unei persoane acuzată de comiterea unei infracțiuni de serviciu, și astfel de prevenire a altor posibile acte similare sau consecințe ale unor asemenea acte.

27. Cât privește raportarea la prevederile art. 21 din Constituție, Curtea reține că acestea au fost invocate direct în fața instanței de contencios constituțional, motiv pentru care

aceste critici de neconstituționalitate nu pot fi primite. În acest sens, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din

Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghiu Prunișoară în Dosarul nr. 3.614/104/2013 și de Florin Alexandru Anton în Dosarul nr. 4.453/104/2013 ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 233

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5), (8) și (10) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea „Caprice” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 14.590/325/2014 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 738D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră

preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este neconstituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
4. Prin Încheierea din 21 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 14.590/325/2014, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea „Caprice” — S.R.L. din Timișoara cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe de clasare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală, care reglementează procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile constituționale referitoare la caracterul public al ședințelor de judecată și la folosirea căilor de atac, întrucât, pe de o parte, întreaga procedură, atât la fond, cât și în contestație, se desfășoară fără participarea părților, iar, pe de altă parte, în situațiile prevăzute de art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu există cale de atac, încheierea pronunțată fiind definitivă, în timp ce în celelalte cazuri soluția dispusă de judecătorul de cameră preliminară este supusă căii

de atac a contestației. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume hotărârile din 13 mai 1980 și din 9 noiembrie 2004, pronunțate în cauzele *Artico împotriva Italiei* și *Saez Maeso împotriva Spaniei*, prin care instanța de la Strasbourg a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este acela de a garanta drepturi concrete și efective, iar nu teoretice sau iluzorii.

6. **Judecătoria Timișoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese, însă, că aceasta privește doar dispozițiile art. 341 alin. (5), (8) și (10) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(5) *Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.*

[...] (8) *Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.*

[...] (10) *Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;*

b) *admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.”*

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 127 referitor la caracterul public al ședințelor de judecată și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost ridicată cu ocazia soluționării

plângerii împotriva unei ordonanțe de clasare, astfel încât dispozițiile art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală — care reglementează procedura de soluționare a contestației în materia plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată — nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât aceasta din urmă nu se află în calea de atac a contestației. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...].*” Prin urmare, ținând cont de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

13. În ceea ce privește dispozițiile art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „*fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților*” este neconstituțională, întrucât contravine dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate. În acest sens, Curtea a reținut că atât plângerea petentului, cât și notele scrise ale procurorului și ale intimaților sunt susceptibile de a influența soluția privind litigiul ce face obiectul acelei proceduri, determinantă cu privire la confirmarea/infirmarea stingerii acțiunii penale. Astfel, din perspectiva contradictorialității și a oralității, ca elemente esențiale ale egalității de arme și ale dreptului la un proces echitabil, legea trebuie să prevadă posibilitatea petentului, a procurorului și a intimaților de a dezbate, în mod efectiv, observațiile depuse judecătorului de cameră preliminară, fiind necesară citarea acestora pentru realizarea respectivelor garanții [paragrafele 46 și 47]. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de faptul că decizia mai sus menționată este ulterioară sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

14. Referitor la dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală. Prin decizia menționată, Curtea a statuat, în paragrafele 25 și 26, că faptul că încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă nu este de natură a afecta constituționalitatea prevederilor invocate, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „*numai prin lege*”. Dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil,

consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimiteră în judecată dispusă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. Totodată, eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind

să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. În același sens este și Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015.

15. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

16. Referitor la presupusa atingere adusă prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că nu este contrară principiului egalității în drepturi instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

17. Având în vedere motivele mai sus arătate, dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 127 referitor la caracterul public al ședințelor de judecată.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea „Caprice” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 14.590/325/2014 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246 din 7 aprilie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit
din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Nicolae I. Radu în Dosarul nr. 278/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și

care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.177D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 278/109/2014, **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicolae I. Radu, într-un dosar având ca obiect acordarea unor drepturi bănești cu ocazia deschiderii drepturilor de pensie.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia solicită Curții Constituționale să se pronunțe și cu privire la aplicabilitatea în timp a dispozițiilor legale criticate, dar și cu privire la claritatea textului de lege, întrucât au existat și există în continuare opinii în sensul că dispozițiile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 s-ar aplica și persoanelor pensionate în anii anteriori anului 2014, în speță pensionaților din anul 2013 — situație care ar putea duce la stingerea dreptului de acordare a ajutoarelor privind trecerea în rezervă, prin reintroducere acestui text de lege și în acte normative viitoare — textul fiind preluat aproape identic (diferită fiind doar referirea la anul în care se aplică) din acte normative anterioare cu aceeași soluție legislativă, cu efecte similare în ceea ce privește prorogarea unor termene referitoare la acordarea de drepturi bănești.

6. Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că art. 20 alin. (1) din anexa VII a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice este în vigoare și nu a fost abrogat prin nicio lege, iar prelungirea neplății sumelor convenite ar putea duce la prescrierea dreptului de a mai beneficia de acestea, conform art. 67 din anexa nr. VII a Legii-cadru nr. 284/2010.

7. Pe de altă parte, se mai arată, în esență, că este discriminat față de persoanele care, în anii anteriori, au primit aceste drepturi bănești.

8. **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că aspectul restrângerii sau înlăturării unor drepturi ține de marja de apreciere a statului, cel mai bine plasat pentru a putea aprecia asupra politicilor sale sociale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatului Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, el susține că motivul invocat de autorul excepției nu vizează, în realitate, neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, ci modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 în legătură cu aplicabilitatea în timp a acestor dispoziții, ceea ce este de competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în fața instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice. Din examinarea excepției rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) În anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că nu s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, dar că s-a mai pronunțat asupra unor soluții legislative similare, constatând că sunt constituționale.

16. Astfel, Curtea s-a pronunțat, prin Decizia nr. 326 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013, și prin Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 17 iulie 2014 — cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care prevede că „În anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică”.

17. Prin Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014, Curtea a reținut că indemnizațiile acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional (paragraful 16).

18. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, prin aceeași decizie, Curtea a amintit jurisprudența sa, potrivit căreia situația diferită în care se găsesc persoanele în funcție de aplicarea principiului *tempus regit actum* nu poate fi considerată ca fiind contrară dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor (paragraful 15).

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii sunt valabile și în cauza de față.

20. Distinct de cele de mai sus, Curtea mai reține că autorul excepției de neconstituționalitate mai învederează existența unui conflict între două acte normative de aceeași forță juridică, respectiv între dispozițiile art. 20 alin. (1) din anexa VII a

Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, text de lege ce prevede acordarea unor ajutoare cu ocazia ieșirii la pensie, și dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013. De asemenea, autorul excepției își

exprimă îndoiala asupra aplicabilității în litigiul său a dispozițiilor legale pe care el însuși le-a criticat cu ocazia formulării excepției de neconstituționalitate. Aceste aspecte privesc însă probleme de aplicare a legii, ceea ce revine competenței instanței judecătorești, excedând competenței instanței de contencios constituțional.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae I. Radu în Dosarul nr. 278/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail Vlasov în Dosarul nr. 2.418/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.193 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că niciuna dintre criticile autorului excepției nu poate fi reținută, întrucât dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală nu reglementează un drept fundamental, ci un drept procedural, la care părțile pot să acceadă sau nu, în condițiile stabilite de Codul de procedură penală. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile art. 320¹ din Codul penal din 1969, respectiv la deciziile nr. 975 și nr. 988 din 22 noiembrie 2012, prin care instanța de contencios constituțional a arătat că procedura recunoașterii vinovăției, care a fost preluată într-o formă similară în cuprinsul actualului Cod de procedură penală, reprezintă o garanție a prezumției de nevinovăție, și nu o încălcare a acesteia, și că textele analizate nu limitează rolul judecătorului în soluționarea cauzelor, întrucât acesta are posibilitatea să analizeze întregul probatoriu, să tragă concluziile care se impun și să admită sau să respingă solicitarea de recunoaștere a vinovăției și de aplicare a procedurii simplificate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.418/2/2014, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihail Vlasov într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, prevăzută la art. 291 alin. (1) din Codul penal, raportat la art. 6 și art. 7 lit. d) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că sintagma „în totalitate” din cuprinsul textului criticat restrânge într-un mod nepermis dreptul de a recurge la procedura simplificată, încălcând dispozițiile constituționale invocate. Se arată că scopul reglementării procedurii simplificate este acela de asigurare a celerității procesului penal, prin evitarea administrării unui probatoriu inutil, îndelungat și costisitor, scop ce justifică condiția recunoașterii faptelor prezentate în actul de sesizare a instanței, pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale. Este subliniată, în același timp, posibilitatea judecătorului de a respinge cererea de procedură simplificată sau de a reveni la procedura obișnuită atunci când cunoașterea adevărului o impune, dar și legătura dintre principiul aflării adevărului și procedura prevăzută la art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală. Se arată că, logic și juridic, aceasta înseamnă că prin sintagma „faptele reținute în sarcina sa” legiuitorul a înțeles să se refere la faptele rezultate din probele deja administrate, pe care inculpatul le acceptă, și că orice desprindere a tabloului factic de probatoriul administrat ar însemna valorizarea peste probatoriul opiniilor, presupunerilor și supozițiilor autorului actului de sesizare, ceea ce l-ar transforma pe acesta într-un dictator al întregului proces penal și ar goli de conținut principiul egalității părților și prezumția de nevinovăție. În acest sens, se arată că probele administrate în faza urmăririi penale pot conduce spre concluzii univoce, incontestabile, privind starea de fapt, sau pot avea o relevanță limitată, aprecierea lor fiind prerogativa judecătorului, care le poate reține sau înlătura. Se susține, prin urmare, că expresia „în totalitate” din actuala redactare a textului criticat, precum și trimiterea la actul de sesizare a instanței făcută prin sintagma „reținute în sarcina sa” limitează nepermis rolul judecătorului, transformând actul de justiție într-o simulare. Pe de altă parte, se arată că desprinderea recunoașterii de probatoriu și de concludența acestuia determină inegalități de șanse între inculpați, de la un proces la altul, sau chiar în cadrul aceluiași proces, făcând ca recunoașterea să depindă de obiectivitatea și corectitudinea cu care autorul actului de sesizare a interpretat probatoriul administrat.

6. Referitor la pretinsa încălcare, prin prevederile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției susține că sintagma criticată desființează egalitatea părților în fața justiției și a legii, subordonând-o manierei și măsurii în care actul de sesizare interpretează cu obiectivitate probele administrate și că aceasta situează procurorul mai presus de lege, dând efect juridic major, restrictiv de drepturi și libertăți, modulul în care acesta interpretează — corect sau greșit — probele, transformându-l într-un interpret de necontestat al situației de fapt.

7. Cu privire la pretinsa încălcare prin textul criticat a prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, se arată că egalitatea părților, de care depinde nemijlocit caracterul echitabil al procesului, este știrbită de obligația impusă inculpatului de a

accepta fără rezerve interpretarea faptelor și a probelor, precum și a concluziei că faptele rezultă nu din probe (pe care are onestitatea să le recunoască), ci din redactarea rechizitoriului. Se subliniază, totodată, că perspectiva garantată de lege a reducerii limitelor pedepselor devine un element de constrângere a voinței libere a inculpatului, pus să accepte nu numai realitatea faptelor, așa cum rezultă indubitabil din probe, ci și interpretarea lor subiectivă și represivă de către procuror.

8. În susținerea încălcării, prin prevederile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, a normei constituționale de la art. 24 alin. (1), se arată că dreptul la apărare ar fi înlocuit cu dreptul la aliniere la gândirea, cunoștințele profesionale și conștiința procurorului și că monopolul acestuia asupra administrării probelor în faza de urmărire penală, extins — prin consimțământul inculpatului — și la faza de judecată, este transformat, într-un mod nedorit de legiuitor și inacceptabil constituțional, în desființarea practică a apărării inculpatului, care nu mai poate pune în discuție niciun aspect neclar, echivoc sau chiar contrar realității evidente.

9. Referitor la încălcarea, prin dispozițiile legale criticate, a prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, autorul arată că valorizarea nemăsurată a gândirii autorului rechizitoriului absoarbe practic prerogativa instanțelor de a discerne în aflarea adevărului și că libertatea judecătorului de a interpreta faptele reținute în rechizitoriu, de a stabili caracterul lor infracțional sau lipsa acestuia, precum și de a da dezlegările corecte este redusă la pecetluirea unei stări de fapt elaborate de un reprezentant al Ministerului Public.

10. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul criticat nu încalcă prezumția de nevinovăție a inculpatului și nici dreptul la apărare. Referitor la pretinsa încălcare a dreptului la apărare, instanța subliniază că procedura simplificată este una specială, care se aplică în urma solicitării inculpatului, în limitele și în condițiile impuse de lege. Se susține că apărarea inculpatului nu este înlăturată de recunoașterea de către acesta a totalității faptelor săvârșite, așa cum au fost reținute în actul de sesizare a instanței, pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, și că acest drept a fost exercitat de către inculpat în faza camerei preliminare, când el a putut contesta legalitatea obținerii probelor. Se arată, totodată, că discuțiile contradictorii, vizând aspectele neclare, echivoce sau contrare realității pot fi o modalitate concretă de exercitare a dreptului la apărare și țin de caracterul contradictoriu al ședinței de judecată, care presupune dreptul părților de a lua cunoștință de observațiile sau probele propuse de cealaltă parte și de a le pune în discuție.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 975 și nr. 988 din 22 noiembrie 2012 și arătând că atât soluția, cât și considerentele acestora sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).*”

16. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare și art. 126 alin. (1) cu privire la instanțele judecătorești.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală reprezintă o preluare a dispozițiilor art. 320¹ alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, conform cărora: „*Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.*”

18. Dispozițiile art. 320¹ alin. (2) din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate identice, prilejuri cu care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate astfel invocate. În acest sens, cu titlu exemplificativ, Curtea reține Decizia nr. 975 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2013, și Decizia nr. 988 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2013.

19. Prin Decizia nr. 975 din 22 noiembrie 2012, instanța de contencios constituțional a reținut că aplicarea procedurii simplificate este o derogare de la dreptul comun și presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în prima fază a procesului penal au fost dezlegate în totalitate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului. Această procedură nu este însă un drept fundamental și inculpatul este liber să uzeze sau nu de ea, după cum instanța de judecată, în condițiile în care constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, poate respinge cererea.

20. Curtea a constatat, totodată, că aspectele legate de identificarea faptei și vinovăția autorului așa cum au fost reglementate în textul criticat nu neagă celelalte judecăți referitoare la aplicarea pedepsei și la individualizarea ei, judecătorul putând dispune condamnarea inculpatului cu reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și cu reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Astfel, s-a arătat că, potrivit art. 72 din Codul penal din 1969, la stabilirea și la aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a aceluiași cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social

al faptei, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. Or, așa cum rezultă din chiar alin. 1 și 2 al art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1969, inculpatul, din proprie voință, poate declara că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în rechizitoriu și poate solicita ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și, cu titlu de excepție, pe baza unor înscrisuri în circumstanțiere pe care le poate administra la acel termen. În consecință, această procedură, pe lângă beneficiul celerității, este de natură a oferi inculpaților și alte rațiuni pentru a depune toate diligențele necesare apărării ori pentru lămurirea tuturor aspectelor legate de obținerea unor acte în circumstanțiere, de legitimă apărare, de scuza provocării ori altele asemenea. În măsura în care consideră că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcarea prevederilor legale, inculpatul este liber să nu uzeze de procedura simplificată.

21. Prin urmare, Curtea a constatat că nu putea fi primită susținerea referitoare la încălcarea prin textul criticat a principiului egalității în fața legii, a accesului liber la justiție și a dreptului la apărare și nici cea potrivit căreia art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1969 afectează actul de înfăptuire a justiției, prin aceea că nu au fost lămurite aspecte importante legate de depășirea legitimei apărări, discernământ diminuat sau o altă participare decât cea stabilită prin rechizitoriu, întrucât, pe de o parte, așa cum s-a arătat mai sus, instanța poate respinge cererea de aplicare a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 și, pe de altă parte, în situația în care face aplicarea procedurii simplificate, instanța poate uza de prevederile art. 334 din Codul de procedură penală din 1968 referitoare la schimbarea încadrării juridice.

22. Așa fiind, Curtea a reținut că, ori de câte ori există dubii cu privire la vinovăția inculpatului ori la existența legitimei apărări, care prin ele însele pot constitui cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale ori care înlătură caracterul penal al faptei, tocmai în virtutea temeiului constituțional invocat, al art. 124 alin. (1), instanța este datoare să respingă cererea formulată, întrucât înfăptuirea justiției presupune aplicarea legii în acord cu dreptatea ca valoare supremă a statului de drept. Nici nu ar putea fi admisă o teză contrară, deoarece ar echivala cu admiterea posibilității condamnării unui inculpat nevinovat pentru o faptă pe care, din diferite rațiuni, acesta a înțeles să o recunoască odată cu cererea de aplicare a prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968. Prin urmare, așa cum rezultă din economia sistematică a prevederilor contestate, legiuitorul, în acord cu dispozițiile constituționale invocate, creează cadrul procesual adecvat unei justiții echitabile.

23. De asemenea, prin Decizia nr. 988 din 22 noiembrie 2012, Curtea a constatat că limitele înlăuntrul cărora judecătorul poate respinge cererea formulată au în vedere criterii obiective și rezonabile, întrucât, indiferent că ne aflăm în fața unei recunoașteri totale sau parțiale a vinovăției, ceea ce prevalează constă în existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a vinovăției este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției. De altfel, posibilitatea judecătorului de a respinge cererea de recunoaștere a vinovăției și de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și o garantare a aplicării prezumției de nevinovăție, mai ales în cazurile în care se exercită o presiune asupra inculpatului de a-și recunoaște vinovăția. Așa fiind, s-a concluzionat că judecătorul nu este

obligat, în absența convingerii sincerității inculpatului ca autor al faptelor, să admită cererea formulată, chiar dacă acesta a recunoscut și fapte pe care este posibil ca ulterior să le nege.

24. Raportând jurisprudența Curții Constituționale anterior invocată la criticile formulate în prezenta cauză, Curtea constată că susținerea conform căreia textul criticat discriminează inculpatul în raport cu procurorul, întrucât îl obligă pe cel dintâi să recunoască întocmai faptele reținute prin rechizitoriu pentru a putea beneficia de efectele procedurii accelerate, nu poate fi reținută, întrucât soluționarea cauzelor penale, chiar și prin aplicarea dispozițiilor ce reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii, au la bază principiul aflării adevărului, prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală. Potrivit acestuia, instanța de judecată este obligată să verifice faptele reținute în cuprinsul actului de sesizare în sarcina inculpatului și probele administrate în cursul urmăririi penale. De altfel, o interpretare contrară ar da posibilitatea condamnării unei persoane nevinovate, care, din rațiuni exterioare ideii de înlăptuire a justiției, a recunoscut fapte pe care nu le-a comis.

25. De asemenea, Curtea reține că textul criticat nu contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la dreptul la un proces echitabil, și nici celor ale art. 126 alin. (1) din Constituție, susținerea că vinovăția inculpatului este stabilită pe baza rechizitoriului și depinde de felul în care acesta este redactat, și nu pe baza probelor, fiind neîntemeiată. În realitate, conform art. 375 din Codul de procedură penală, dacă există dubii cu privire la vinovăția inculpatului, conform art. 375 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța poate respinge cererea acestuia de a fi judecat în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală și poate proceda conform dispozițiilor art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală. Totodată, art. 377 din Codul de procedură penală referitor la cercetarea judecătorească în cazul recunoașterii învinuirii prevede, la alin. (4), că dacă instanța constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părților, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuție noua încadrare, iar, la alin. (5), că dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanța, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești, dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală

aplicându-se în mod corespunzător. Toate aceste aspecte procesuale sunt garanții ale asigurării dreptului la un proces echitabil, invocat de autorul excepției, precum și ale respectării prezumției de nevinovăție, în procedura judecării cauzelor în cazul recunoașterii învinuirii, garanții care obligă instanța de judecată, ca în cazul aplicării acestei proceduri să asigure existența corespondenței faptelor reținute prin rechizitoriu cu cele săvârșite de inculpat, a vinovăției acestuia și a caracterului liber și sincer al solicitării formulate de către el conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, asigurând, în același timp, exercitarea de către instanța de judecată implicată în soluționarea cauzei a rolului său constituțional, prevăzut la art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală.

26. Pentru motivele anterior invocate, Curtea constată că textul criticat nu contravine prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, procedura de judecată în cazul recunoașterii învinuirii oferind toate garanțiile necesare exercitării de către inculpat a dreptului la apărare. În exercitarea acestui drept, conform normelor procedurale mai sus invocate, inculpatul poate opta între procedura obișnuită și cea prevăzută de lege în cazul recunoașterii învinuirii și poate propune probe cu înscrisuri, conform art. 375 alin. (2) din Codul de procedură penală. În acest sens, este de precizat că dreptul de a recurge la procedura accelerată de judecare a cauzelor penale și de a beneficia de efectele aplicării acesteia nu este un drept fundamental al inculpatului, ci o opțiune pe care o poate exercita în condițiile și limitele prevăzute la art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală. Dacă inculpatul apreciază că urmărirea penală a fost făcută cu încălcarea dispozițiilor legale sau că faptele reținute în sarcina sa ori probele administrate în scopul demonstrării vinovăției sale nu corespund realității, acesta poate opta pentru judecarea cauzei conform procedurii penale obișnuite, în cadrul căreia poate pune în discuție aspectele neclare, echivoce sau neconforme cu realitatea din cuprinsul rechizitoriului, exercitându-și în mod efectiv dreptul la apărare. De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală vizează faza de judecată, momentul aplicării lor fiind așadar ulterior procedurii camerei preliminare, în care inculpatul a putut invoca excepții referitoare la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihail Vlasov în Dosarul nr. 2.418/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 480/2011 pentru aprobarea programelor-cadru de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor de siguranță rutieră, a tarifelor pentru efectuarea evaluării de impact, a auditului de siguranță rutieră și a inspecției de siguranță, a onorariilor convenite auditorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii de siguranță rutieră

În temeiul prevederilor art. 15 din Legea nr. 265/2008 privind gestionarea siguranței circulației pe infrastructura rutieră, republicată, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 480/2011 pentru aprobarea programelor-cadru de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor de siguranță rutieră, a tarifelor pentru efectuarea evaluării de impact, a auditului de siguranță rutieră și a inspecției de siguranță, a onorariilor convenite auditorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu

administratorii și cu auditorii de siguranță rutieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 și 512 bis din 20 iulie 2011, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,

Ioan Rus

București, 25 mai 2015.

Nr. 673.

ANEXĂ

(Anexa nr. 2 la Ordinul nr. 480/2011)

Tarife pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere, a auditului de siguranță rutieră și a inspecției de siguranță rutieră, onorariile convenite auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră pentru activitățile prestate, tarife percepute pentru activitățile legate de organizarea și realizarea cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și destinația sumelor provenite din încasarea acestora

Art. 1. — Tarifele practicate de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere, a auditului de siguranță rutieră, a inspecției de siguranță rutieră și pentru activitățile legate de organizarea și realizarea cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră sunt după cum urmează:

1. Tarife pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere, a auditului de siguranță rutieră și a inspecției de siguranță rutieră

Drumurile publice, clasificate în conformitate cu cap. I secțiunea a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare	Unitatea de măsură	Tarif/unitate de măsură			
		Pentru efectuarea inspecției de siguranță rutieră periodică	Pentru efectuarea auditului de siguranță rutieră	Pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere	
Drumuri publice care fac legătura între localități	Autostrăzi/drumuri expres	km	150 euro	1.500 euro	150 euro
	Noduri pe autostrăzi/drumuri expres	buc.	600 euro	6.000 euro	600 euro
	Drumuri naționale	km	200 euro	2.000 euro	200 euro
	Intersecții pe drumuri naționale	buc.	400 euro	4.000 euro	400 euro
	Drumuri județene	km	200 euro	2.000 euro	200 euro
	Intersecții pe drumuri județene	buc.	400 euro	4.000 euro	400 euro
	Drumuri comunale	km	100 euro	1.000 euro	100 euro
Intersecții pe drumuri comunale	buc.	200 euro	2.000 euro	200 euro	

Drumurile publice, clasificate în conformitate cu cap. I secțiunea a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare			Unitatea de măsură	Tarif/unitate de măsură		
				Pentru efectuarea inspecției de siguranță rutieră periodică	Pentru efectuarea auditului de siguranță rutieră	Pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere
Drumuri publice în interiorul localităților	Urbane	Străzi categoria I	km	100 euro	1.000 euro	100 euro
		Străzi categoria II	km	100 euro	1.000 euro	100 euro
		Străzi categoria III	km	80 euro	800 euro	80 euro
Drumuri publice în interiorul localităților	Urbane	Străzi categoria IV	km	80 euro	800 euro	80 euro
		Străzi secundare	km	60 euro	600 euro	60 euro
		Intersecții	buc.	400 euro	4.000 euro	400 euro
		Piețe circulabile	buc.	600 euro	6.000 euro	600 euro
	Pasaje rutiere	buc.	600 euro	6.000 euro	600 euro	
	Rurale	Străzi principale	km	50 euro	500 euro	50 euro
		Străzi secundare	km	50 euro	500 euro	50 euro
Intersecții		buc.	100 euro	1.000 euro	100 euro	
				Unitatea de măsură	Tarif/unitatea de măsură	
Inspecție suplimentară de siguranță rutieră la accidente rutiere soldate cu persoane decedate, pe drumuri publice				buc.	500 euro	

2. Tariful pentru inspecție/audit de siguranță rutieră pentru intersecții/noduri/pasaje pe drumuri publice cu mai mult de 4 brațe (ramuri) crește cu 25% pentru fiecare braț (ramură) suplimentară(ă).

3. Pentru o intersecție/un nod între două sau mai multe drumuri publice, inspecția de siguranță rutieră se efectuează odată cu inspecția de siguranță rutieră a drumului cu clasificarea cea mai mare, iar tariful aplicat este cel aferent drumului cu clasificarea cea mai mare.

4. Pentru efectuarea auditului de siguranță rutieră tariful se împarte după cum urmează:

Stadiul 1	Pentru proiectul preliminar:	20% din cuantumul tarifului
Stadiul 2	Pentru proiectele detaliate:	50% din cuantumul tarifului
Stadiul 3	Anterior recepționării drumului public:	20% din cuantumul tarifului
Stadiul 4	Imediat după darea în exploatare a drumului public:	10% din cuantumul tarifului

5. Pentru drumuri publice, tarifele exprimate în euro per km se calculează proporțional la subunitatea de 0,1 km drum.

6. Tariful pentru auditul de siguranță rutieră este același indiferent de faptul că se efectuează pentru un drum public nou sau pentru un drum public reabilitat/modernizat.

7. Tariful aferent evaluării de impact asupra siguranței rutiere/auditului/inspecției de siguranță rutieră pentru un sector de drum se calculează însumând tariful evaluării de impact asupra siguranței rutiere/auditului/inspecției de siguranță rutieră cu tariful pentru intersecții pe drumuri, noduri, pasaje, piețe circulabile, după caz.

8. Pentru drumurile naționale și drumurile județene care traversează localitățile rurale, tarifarea se realizează conform tarifului aferent auditului de siguranță rutieră pentru drumuri publice noi care fac legătura între localități. Un drum național, județean sau comunal care traversează o localitate nu este considerat ca drum în interiorul localității și se inspectează ca drum național, drum județean sau drum comunal incluzând toate intersecțiile sale cu alte drumuri din interiorul localității.

9. Plata tarifelor/onorariilor se face în lei, la cursul de schimb leu/euro comunicat de Banca Națională a României în ziua emiterii facturii și înscris pe factură.

10. Tarife percepute pentru activitățile legate de organizarea și realizarea cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră

Tipul cursului	Tarif
Curs de formare profesională a auditorilor de siguranță rutieră	4.500 lei/persoană
Curs de formare profesională a inspectorilor de siguranță rutieră	3.300 lei/persoană
Curs de perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră	2.000 lei/persoană
Curs de instruire periodică a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră	1.300 lei/persoană

Art. 2. — Sumele provenite din încasarea tarifelor pentru efectuarea evaluării de impact asupra siguranței rutiere, a auditului de siguranță rutieră, a inspecției de siguranță rutieră, precum și din activitățile legate de organizarea și realizarea

cursurilor de formare se fac venit la bugetul Autorității Rutiere Române — A.R.R. și se utilizează pentru:

1. plata onorariilor auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră pentru activitățile prestate;

2. plata indemnizațiilor membrilor Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor;

3. finanțarea activității compartimentelor funcționale de specialitate care gestionează activitatea de evaluare de impact asupra siguranței rutiere, auditul de siguranță rutieră și inspecția de siguranță rutieră;

4. finanțarea activității de clasificare a tronsoanelor de drum pe categorii de siguranță rutieră;

5. finanțarea activității de clasificare a rețelei rutiere din punctul de vedere al riscului de accidente;

6. finanțarea activității de determinare a costului social mediu al unui accident soldat cu persoane decedate și al costului social mediu al unui accident grav;

7. finanțarea activității de organizare a cursurilor de formare profesională în scopul atestării auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și organizarea cursurilor de instruire și perfecționare pentru auditorii de siguranță rutieră atestați și inspectorii de siguranță rutieră atestați și pentru plata furnizorilor de formare profesională/instituții de învățământ superior acreditate;

8. finanțarea organizării de informări și dezbateri ale auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră pe teme legate de rezultatele cercetării și practicii în domeniu;

9. finanțarea participării pe plan național și internațional la activități specifice domeniului gestionării siguranței rutiere;

10. finanțarea realizării documentațiilor și publicațiilor de specialitate pentru auditorii/inspectorii de siguranță rutieră;

11. finanțarea activității Secretariatului Consiliului interministerial pentru siguranță rutieră;

12. finanțarea activității de elaborare de norme, standarde și ghiduri tehnice în materie de siguranță rutieră, în concordanță cu evoluția reglementărilor la nivel european și internațional, în colaborare cu institute de cercetare și/sau institute de învățământ superior.

Art. 3. — (1) Onorariile convenite auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră pentru activitățile prestate nu conțin TVA.

(2) Onorariul auditorului de siguranță rutieră se calculează după cum urmează:

a) pentru prestația de audit de siguranță rutieră, indiferent de faptul că se efectuează pentru un drum nou sau pentru reabilitare/modernizare drum existent: 50% din valoarea contractului încheiat între Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și investitor/administratorul drumului, defalcat proporțional pe cele 4 stadii, conform art. 1 pct. 4;

b) pentru prestația de evaluare de impact asupra siguranței rutiere, indiferent de faptul că se efectuează pentru drum nou sau pentru reabilitare/modernizare drum existent: 50% din valoarea contractului încheiat între Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și investitor.

(3) Onorariul inspectorului de siguranță rutieră, pentru prestația de inspecție de siguranță rutieră periodică, atât pentru drumuri publice, cât și pentru intersecții, noduri, pasaje sau piețe circulabile, este de 30% din valoarea contractului încheiat între Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și administratorul drumului public.

(4) Onorariul inspectorului de siguranță rutieră pentru inspecțiile suplimentare este de 50% din valoarea contractului încheiat între Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și administratorul drumului public.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831070